

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman
Sędziowie	SSA w SO Stanisław Łęgosz SSR del. Mirosława Makowska (spr.)
Protokolant	Katarzyna Pielużek

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. S.

przeciwko A. S. (1)

o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 5 czerwca 2019 r.

sygn. akt I C 1024/18

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym sentencji w ten sposób, że zasądza od pozwanego A. S. (1) na rzecz powódki Z. S. kwotę 500,00 (pięćset) złotych oraz w punkcie drugim sentencji w ten sposób, że nie obciąża powódki na rzecz pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu;**
- 2. oddala apelację w pozostałym zakresie;**
- 3. nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą.**

Stanisław Łęgosz P. M. (...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 czerwca 2019 roku Sąd Rejonowy w Radomsku, w sprawie sygn. akt I C 1024/18 oddalił powództwo Z. S. przeciwko A. S. (2) o zadośćuczynienie za naruszenie dóbr osobistych i orzekł o zwrocie kosztów procesu.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i zarazem rozważania Sądu Rejonowego:

Powódka Z. S. i pozwany A. S. (1) są sąsiadami z jednej ulicy, których przedziela jedna nieruchomość. Strony pozostają ze sobą w konflikcie spowodowanym tym, że pozwany uważa, że powódka wypala na swojej nieruchomości śmieci, przez co na nieruchomości sąsiednie przenika gryzący dym o bardzo nieprzyjemnym zapachu oraz zabiega o to, by powódka nie wypalała na swojej nieruchomości śmieci. Pozwany kilkakrotnie interweniował w tej sprawie na Policji i w Gminie, gdzie poradzono mu, żeby dokumentował spalanie przez powódkę niedozwolonych materiałów, co też czynił. Pozwany sfotografował sytuację, gdy powódka zwoziła na podwórze śmieci, które spalała w piecu. Zdjęcia przekazał Policji. Pozwany wykonywał zdjęcia powódki w uzgodnieniu z Policją i tylko w celu zdobycia dowodu w sprawie. Nigdzie zdjęcia te nie były publikowane, ani pokazywane. Pozwany także kilkakrotnie wzywał Policję w celu przeprowadzenia kontroli, czym powódka pali w piecu i czy nie spala w nim odpadów. Na skutek interwencji pozwanego przeciwko powódce skierowany został do Sądu Rejonowego w Radomsku wniosek o ukaranie.

Powódka przywoziła niesegregowane odpady z klubu (...) - były to kartony z odpadami, wśród których znajdowały się papierowe serwetki, folia, puszki, kartony po sokach. Podczas jednej z interwencji funkcjonariusz Policji naocznie ustalił, że w piwnicy powódki znajdują się powyższe śmieci w bezpośrednim sąsiedztwie pieca. Wykonał dokumentację zdjęciową i skierował wniosek o ukaranie powódki. Powódka przywoziła także na nieruchomość worki z liśćmi, z których część brała na kompostownik, a część wywoziła na działkę syna w celu jej użyźnienia.

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II W 1019/18 (który w chwili obecnej nie jest jeszcze prawomocny) Sąd Rejonowy w Radomsku II Wydział Karny uznał powódkę – obwinioną Z. S. za winną wykroczenia polegającego na tym, że w okresie od listopada 2017 roku do 8 listopada 2018 roku w miejscowości G. ul. (...), w piecu centralnego ogrzewania wbrew zakazowi termicznie przekształcała odpady powstałe podczas prowadzenia gospodarstwa domowego w postaci torebek foliowych, opakowań po margarynie, kartonów po sokach, kawałków ręczników papierowych i suchych kwiatów, tj. wykroczenia z art. 191 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 roku o odpadach i za to wymierzył jej karę 500,00 złotych grzywny.

W dniu 28 sierpnia 2018 roku powódka poprzez konto na F. swojej wnuczki I. S. dała ogłoszenie „Do wynajęcia lokal handlowy w G. o powierzchni 37 m². W lokalu toaleta, klimatyzacja, alarm. Do wynajęcia od listopada 2018 roku”. Pod treścią powyższego postu pozwany A. S. (1) dodał komentarze o następującej treści: „Wiem który... Nie chcę nawet za 200” oraz „i nie polecam nikomu bo P.... Towarzystwo”.

Pozwany nigdy nie chciał i nie zamierzał wynajmować lokalu należącego do powódki. Nigdy nie było na ten temat żadnej rozmowy z powódką. Pozwany wynajmuje lokal w R., który jest o połowę tańszy.

Sąd rejonowy zważył, że powództwo jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Podstawą prawną roszczenia powódki w niniejszej sprawie jest przepis art. 448 k.c. Zgodnie z nim w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Przepis art. 445 § 3 stosuje się.

Do przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 448 k.c. należy bezspornie zaliczyć naruszenie dobra osobistego powodujące szkodę niemajątkową oraz związek przyczynowy między tym czynem a szkodą niemajątkową spowodowaną naruszeniem dobra osobistego. Sporne jest natomiast w piśmiennictwie, czy przesłanką tej odpowiedzialności jest wina sprawcy czynu. Prezentowane są trzy poglądy. Według jednego przesłanką odpowiedzialności jest bezprawne naruszenie dobra osobistego rodzące równocześnie odpowiedzialność na podstawie

art. 24 k.c. Według drugiego podstawą odpowiedzialności jest tylko takie naruszenie, które może być równocześnie zakwalifikowane jako czyn niedozwolony, a według trzeciego — naruszenie zawinione. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/00, OSNC 2004, nr 4, poz. 53 (zob. też glosa M. Kowalskiego, OSP 2004, z. 12, poz. 157); w wyroku z dnia 1 kwietnia 2004 r., II CK 115/03, IC 2004, nr 11, s. 42; w wyroku z dnia 16 września 2004 r., IV CK 707/03, LEX nr 1615031; w wyroku z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CK 805/04, IC 2006, nr 5, s. 50; w wyroku z dnia 28 września 2005 r., I CK 256/05, LEX nr 1539938; w wyroku z dnia 19 stycznia 2007 r., III CSK 358/06, IC 2008, nr 12, s. 43; w wyroku z dnia 24 stycznia 2008 r., I CSK 319/07, M. Praw. 2008, nr 4, s. 174 (zob. też omówienie Z, Strusa, Przegląd orzecznictwa, Palestra 2008, nr 3—4, s. 241); w wyroku z dnia 28 września 2011 r., I CSK 33/11, IC 2012, nr 10, s. 31; w wyroku z dnia 5 marca 2010 r., IV CSK 340/09, IC 2011, nr 5, s. 30, oraz w wyroku z dnia 18 grudnia 2013 r., I CSK 148/13, LEX nr 1523346, stanął na stanowisku, że przesłanką odpowiedzialności z art. 448 k.c. jest nie tylko bezprawne, ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego.

Charakter naruszonego dobra osobistego nie jest w art. 448 k.c. bliżej określony. Oznacza to, że przepis ten ma zastosowanie w razie naruszenia wszelkich dóbr osobistych, zarówno wymienionych w art. 23 k.c., jak i tam niewymienionych, jednak pod warunkiem że korzystają one z ochrony prawa.

Zgodnie z treścią art. 23 k.c., dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

W myśl art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2).

Powódka wytaczając swoje powództwo naruszenie swoich dóbr osobistych opierała w istocie na dwóch podstawach faktycznych: po pierwsze na — jak wskazywała - uporczywym nękanii jej przez pozwanego wyrażającym się w wielokrotnym i bezpodstawnym wzywaniu Policji i oskarżaniu jej o wypalanie śmieci w piecu centralnego ogrzewania, po drugie zaś na zamieszczeniu przez pozwanego nieeleganckiego komentarza pod postem na F. oferującym do wynajęcia lokal usługowy powódki.

Przechodząc do oceny pierwszej z podanych przez powódkę podstaw faktycznych jej roszczenia wskazać należy, że Sąd nie dopatrył się tutaj po stronie pozwanego jakiegokolwiek naruszenia dobra osobistego powódki. Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, pozwany konsekwentnie zabiegał o to, by pozwana nie spalała w swoim piecu centralnego ogrzewania śmieci, co doprowadzało do rozprzestrzeniania się gryzącego dymu o bardzo nieprzyjemnym zapachu. Pozwany kilkakrotnie interweniował w tej sprawie na Policji i w Gminie, gdzie poradzono mu, żeby dokumentował spalanie przez powódkę niedozwolonych materiałów, co też czynił, wykonując dokumentację zdjęciową, na której uwiecznił, jak powódka zwozi śmieci na własną nieruchomość. Powódka sama przyznała, że przywoziła na nieruchomość nieposegregowane odpady z klubu (...), wśród których znajdowały się folie, kartony po sokach, papierowe serwetki, puszki. Pozwany wykonywał zdjęcia powódki w porozumieniu z Policją i tylko w celu zdobycia dowodu w sprawie. Nigdzie zdjęć tych nie publikował. Kilkakrotne interwencje Policji wskutek zgłoszeń pozwanego doprowadziły do skierowania przeciwko powódce wniosku o ukaranie, a postępowanie w tym przedmiocie zakończyło się wydaniem w dniu 4 czerwca 2019 roku przez Sąd Rejonowy w Radomsku wyroku uznającego powódkę za winną wykroczenia z art. 191 ustawy o odpadach.

Należy podkreślić, że analiza materiału dowodowego w sprawie II W 1019/18 wskazuje, że wyrok ten nie został oparty tylko i wyłącznie na oskarżeniach pozwanego. Także inni sąsiedzi powódki w postępowaniu w ww. sprawie potwierdzili

okoliczności wskazane przez pozwanego. Pozwany wykazał się po prostu daleko idącą determinacją by doprowadzić w końcu do ukarania powódki za palenie śmieci. Działał w celu ochrony zdrowia własnego i swoich najbliższych - żony, dziecka, a także w szeroko pojętym interesie społeczności lokalnej, sąsiadów, którzy także byli narażeni na działania powódki, lecz powodowani powściągliwością nie wykazali na tyle determinacji, by doprowadzić do zaprzestania przez powódkę procederu wypalania śmieci, jaką wykazał pozwany.

Należy zaznaczyć, że palenie śmieci w piecach centralnego ogrzewania, zwłaszcza w dzisiejszych czasach, gdy tak dużo mówi się w środkach masowego przekazu o niepożądanym zjawisku smogu i wynikających z niego niekorzystnych skutkach dla zdrowia ludzi, w tym osób starszych i dzieci (poważne choroby układu krwionośnego, oddechowego, przedwczesna śmierć), a więc gdy wiedzę tę można już zaliczyć do wiedzy powszechnie znanej, należy uznać za działanie szczególnie szkodliwe, które winno być piętnowane i eliminowane. Dlatego też w tym zakresie Sąd nie dopatrzył się po stronie pozwanego żadnego naruszenia dóbr osobistych powódki.

Przechodząc do oceny drugiej z podanych przez powódkę podstaw faktycznych jej roszczenia wskazać należy, że Sąd nie znalazł podstaw do przyznania na rzecz powódki zadośćuczynienia za naruszenie jej dóbr osobistych. Prawdą jest, że pozwany zamieścił – jak sam wskazywał nieelegancki - wpis na F., co zresztą sam przyznał i czego bynajmniej Sąd nie pochwala, jednakże samo zamieszczenie tego wpisu nie skutkuje automatycznie przyznaniem na rzecz powódki zadośćuczynienia.

Należy podkreślić, że powódka wskazywała, że wpis ma charakter obraźliwy dla niej i jej rodziny, że na skutek tego wpisu powódka nie mogła wynająć lokalu, a pozwany zamieścił ten wpis dlatego, że odmówiła wynajęcia jemu tego lokalu (w odwecie). Okoliczności te nie zostały jednak w żaden sposób udowodnione przez powódkę. Powódka nie zgłosiła na tę okoliczność żadnego wniosku dowodowego, żadnego świadka, który potwierdziłby, że na skutek powyższego wpisu powódka i jej rodzina są w jakiś sposób „napiętnowani”, że utracili szacunek w oczach innych osób, społeczności lokalnej (sąsiadów, znajomych), a przede wszystkim, że powódka z powodu tego komentarza nie może wynająć lokalu. Powódka nie wykazała, by ktokolwiek był zainteresowany jej lokalem, a po zapoznaniu się z treścią komentarza pozwanego, odstąpił od wynajęcia lokalu. Nie wykazała, że pozwany obraża ją i jej rodzinę publicznie w odwecie za nie wynajęcie mu lokalu pod działalność (pozwany zaprzeczył, by był kiedykolwiek zainteresowany wynajęciem lokalu powódki, by była na ten temat jakakolwiek rozmowa). Twierdzenia powódki w tym zakresie pozostały jedynie gołosłowne. Dlatego też Sąd i w tym zakresie oddalił powództwo, uznając je za nieudowodnione, dodatkowo zaś uznając, że zamieszczenie powyższego komentarza samo w sobie nie skutkuje automatycznie uznaniem naruszenia dóbr osobistych powódki, zwłaszcza w sytuacji, gdy w poście z ogłoszeniem nie pada nawet imię i nazwisko powódki.

Mając na uwadze przedstawione wyżej okoliczności Sąd oddalił powództwo w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od powódki jako strony przegrywającej sprawę koszty procesu na rzecz strony przeciwnej, na które złożyły się: wynagrodzenie za czynności adwokata w kwocie 1.800,00 złotych (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych (art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku o opłacie skarbowej, Dz.U. z 2006, Nr 225, poz. 1635 z późn. zm., w zw. z cz. IV załącznika do tej ustawy).

Należy podkreślić, że zgodnie z art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 300 z późn. zm.) zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia samo przez się strony od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi. Sąd może wprawdzie odstąpić od nałożenia na stronę obowiązku zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu na podstawie art. 102 k.p.c., jednakże ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą „wypadki szczególnie uzasadnione”, ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego stronie zwolnienia od kosztów sądowych.

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że nie zachodzi żaden szczególnie uzasadniony wypadek mogący przemawiać za nieobciążeniem powódki kosztami procesu na rzecz pozwanego. Nie stanowi takiego szczególnego wypadku okoliczność, że powódka w toku sprawy nie korzystała z pomocy profesjonalnego pełnomocnika. Analiza postępowania powódki wskazuje raczej na to, że powódka wystąpiła z niniejszym pozwem w odpowiedzi na to, iż pozwany doprowadził do skierowania przeciwko niej sprawy do Sadu o wypalanie śmieci. Powódka winna się była liczyć z tym, że występując z pozwem, który może okazać się niezasadny, może być również obciążona kosztami procesu na rzecz strony przeciwnej. Zwłaszcza kierując roszczenie o tak znacznej wartości majątkowej – 10.000,00 złotych w stosunku do wagi podnoszonych przez siebie okoliczności, co z kolei spowodowało konieczność podjęcia przez pozwanego merytorycznej obrony przeciwko żądaniu pozwu, w tym skorzystania z pomocy fachowego pełnomocnika, który reprezentował go przed sądem, sporządził odpowiedź na pozew, stawiał się na terminy rozprawy. Korzystanie z pomocy pełnomocnika jest prawem strony, a druga strona winna liczyć się z tym, że koszty procesu w sytuacji przegrania przez nią sprawy będą ją w konsekwencji obciążały.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka i zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

- obrazę art. 23 k.c. poprzez jego niezastosowanie oraz przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia dóbr osobistych Z. S., podczas gdy pozwany A. S. (1) publicznie obraził powódkę oraz jej rodzinę;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, iż pozwany A. S. (1) nie dokonał naruszenia dóbr osobistych Z. S., podczas gdy strona powodowa została obrażona, a każdy człowiek ma prawo do ochrony swoich dóbr i wizerunku, a tym bardziej iż obrażenie miało charakter publiczny i złośliwy;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, iż pozwany wykonywał zdjęcia powódce w porozumieniu z policją i tylko w celu zdobycia dowodu w sprawie, podczas gdy pozwany nie miał żadnego prawa do robienia zdjęć powódce, gdyż od zbierania materiału dowodowego są odpowiednie instytucje, w tym policja;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, iż sprawa tocząca się przed Sądem Rejonowym w Radomsku o wykroczenie, w której powódka jest osobą obwinioną, została zakończona, podczas gdy powódka w tym przedmiocie złożyła apelację i wyrok nie jest prawomocny;

- niepoczynienie prawidłowych ustaleń w zakresie naruszenia dóbr osobistych powódki Z. S., podczas gdy pozwany A. S. (1) swoimi wpisami na portalu społecznościowym F. obraził powódkę oraz całą jej rodzinę.

W konkluzji skarżąca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości.
2. ewentualnie wnoszę o uchylenie zaskarżanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.
3. zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powódki kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powódki jest częściowo zasadna i odnosi skutek w postaci zmiany zaskarżonego wyroku.

Zgodzić należy się bowiem ze skarżącą, iż Sąd pierwszej instancji nieprawidłowo przyjął, że pozwany nie dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powódki, czym nie naruszył art. 23 k.c.

Dobra osobiste jak dobre imię, dobra sława czy godność to wartości niemajątkowe, nieodłącznie związane z człowiekiem i jego naturą, integralnie powiązane z jego osobą, samorealizacją i postrzeganiem w społeczeństwie.

W ocenie Sądu odwoławczego zachowanie pozwanego polegające na umieszczeniu na portalu społecznościowym komentarza o następującej treści: „Wiem który... Nie chcę nawet za 200” oraz „i nie polecam nikomu bo P.... Towarzystwo”, jest zachowaniem naruszającym godność oraz dobre imię powódki. Pozwany przyznał, że jest autorem wpisu, w którym obraził pozwaną i jej rodzinę. Pozwany użył w stosunku do powódki słów wulgarnych, powszechnie uznawanych za obelżywe. Słowa i wyrażenia tego typu naruszają godność każdego człowieka, niezależnie od kontekstu sytuacyjnego, i załatwianie jakichkolwiek spraw osobistych poprzez wyzywanie w ten sposób innej osoby jest bezprawne. Pozwany nie wykazał zresztą, aby jego działania nie były bezprawne. Stąd też okoliczności dotyczące tego, czy pozwany chciał czy też nie chciał wynająć pomieszczenia od powódki nie mają znaczenia dla przyjęcia, iż doszło do naruszenia dobra osobistego powódki.

W zasadzie działaniem bezprawnym jest każda czynność naruszająca dobra osobiste (a takie dotyczyły opisanego przez sąd I instancji komentarza na portalu społecznościowym), jeżeli nie zachodzi jedna z okoliczności wyłączających tę przesłankę. Do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych na ogół zalicza się:

- działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa,
- wykonywanie prawa podmiotowego,
- zgodę pokrzywdzonego (ale z zastrzeżeniem uchylenia jej skuteczności w niektórych przypadkach) oraz
- działanie w obronie uzasadnionego interesu.

Z żadną z okoliczności wyłączających bezprawność w zachowaniu pozwanego nie mamy do czynienia w sprawie.

Zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. w przypadku naruszenia dobra osobistego, do oceny sądu należy, czy poszkodowanemu przyznać odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny. Jest oczywiste, że podstawy oceny sądu nie mogą być dowolne, lecz muszą wynikać z konkretnych, poddających się weryfikacji okoliczności, zależnych przede wszystkim od wagi i stopnia naruszonego dobra, związanego z tym rozmiaru krzywdy, postępowania tak poszkodowanego, a przede wszystkim sprawcy naruszenia. Ocena tych wszystkich elementów przeprowadzana jest przy tym z uwzględnieniem obiektywnych jej kryteriów. Jedynie dla porządku zaznaczyć należy, że uwzględnienie roszczeń z art. 448 k.c. ma charakter fakultatywny, a więc nie muszą być one zasądzone mimo formalnego spełnienia przesłanek ustawowych. Z powyższych względów Sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie komentowanego przepisu w każdym przypadku naruszenia dóbr osobistych, a przy stosowaniu tego przepisu bierze się pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych, w tym winę sprawcy naruszenia dóbr osobistych i jej stopień oraz rodzaj naruszonego dobra (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 r., II PK 245/2005, OSNP 2007, nr 7 - 8, poz. 101).

Biorąc pod uwagę fakt, że zachowanie pozwanego miało charakter jednorazowy oraz że było wynikiem trwającego sporu w ocenie Sądu Okręgowego adekwatnym zadośćuczynieniem na rzecz powódki będzie kwota 500 złotych.

Powyższe względy przemawiały za zmianą zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. poprzez zasądzenie na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie 500 złotych.

Apelacja w pozostałej części jako niezasadna podlegała oddaleniu. Należy zauważyć, iż nie ulega wątpliwości, że powódka dokonywała spalania śmieci w piecu. Za co została już prawomocnie ukarana w sprawie sygn. akt II W 1019/18 – co przyznała na rozprawie apelacyjnej pełnomocnik powódki. Ustalenia Sądu pierwszej instancji co okoliczności towarzyszących spalaniu śmieci przez powódkę są prawidłowe. Zarzuty stawiane przez powódkę sprowadzają się tylko do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sadu pierwszej instancji.

Dlatego też apelacja w pozostałej części podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c..

Mając na względzie trudną sytuację materialną powódki, jej podeszły wiek, jak również częściowe uwzględnienie apelacji w ocenie Sądu odwoławczego zaszyły również podstawy do zmiany rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w zakresie kosztów procesu i nie obciążanie powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego. O czym orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. art. 386 § 1 k.p.c.

Z tych samych powodów Sąd odwoławczy nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu na rzecz pozwanego kosztów procesu za instancję odwoławczą.

SSO Paweł Hochman

SSA w SO Stanisław Łęgosz SSR Mirosława Makowska